

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 31. prosenca 1856.

List 5.

Srednje - afrikansko.

Z Gondokore, 21. mal. travna 1855. IV. — Zamurec sploh je tenke, primerne in močne postave. Doseže pravno moško visokost, vidijo se pa tudi dosti pogosto možaki, ki gotovo šest čevljev merijo. Obraz s čeljustmi, nekoliko ven nagnjenimi, in nekoliko pekvečnim nosom se dobro poda. Barva, celo ustnice so černe kakor zamet, like obraza pogosto zares preblage. Komur bi se poljubilo zdeti, da zamurska telesna zobraza lepa ni, takimu bi se jest mogel precej ustaviti in z vso tehtnostjo terditi, da zamureci so lepo človeštvo lične rasti. Zamurec ima zmiraj svojo sulico seboj, namrec, Helijabi, Čiri, Barjani, Berjani itd., pa tudi pšice in lok z malim stolčkom. Biseri motozi so njih bogastvo. Osabniši zamurec si vpleta škorkljih ali tudi družih peres v lase, tudi ima malo pišalko, na katero tri presunljive glase piska. Vojaškiga duha je zamurec ter dosti časa v vojski doprinaša — vasi zoper vasi, narod zoper narod. Sulica je njih zakonilo (postavske bukve), po katerim se rop, krivica kaznuje, maševanje spolnuje. Zamurec vladajo matat-i, to je, starašini. Ti starašini so večidel vsak za-se gospodovavci, le v imenitnih zadevah se snidejo, p. berijski matat pri Nigilovi družini na gori Belinjan-u. Le Šiluki imajo svojiga kralja, ki vso deželo vlada, in nižji poglavarji mu morajo davke plačevati. Stanovanje zamursko je nizka hišica, kakorsne znajo zlasti Šiluki lično zidati. Drugi zamurci jih delajo iz ločja, prepeštajo z ilam in pokrijejo s slamnato streho. Takih hišic se nabere, da so cele vasi. Odrašena zamurka, kakor možki, tudi prav ročno iz svojiga šibuk-a ali pipe tobak puha. Starh ljudi nisim veliko vidil. Otroci pa komej eniga leta že dobro tekajo. Dojčka ne terpinčijo dosti z zibelko, pleniciami in povoji. V kakim bajtičnim kotu počiva. Zamurci žive čisto v bogapozabljivosti in nič ne vedo od previdnosti, poznajo torej zlasti čutila boječnosti in strahu. (Op. Naš Jožek meni, da pri njem — ob višnjevi reki — Boga poznajo, samo od Jezusa in Marije nič ne vedo. J) Sicer je pa zamurec praznoverin in drago plača svoje domišljevane dežjodelce. V svojim obnašanji ni tako divji, kakor se je velikrat mislilo, prijazen je, družljiv in zgovorin. Kjer koli smo zvečer ostali in so se zamurci zbrali, so napravili velik oginj. V okrog so nas obdajali černaki v svojim navadnim orožji. Nobeden se ni lotil, nam tudi narman; žaliga storiti. Pozdrav zamurec s pozdravam odverne, prijaznost s prijaznostjo, in človeku se mora priljubiti ljudstvo in dežela. Res pa je, da bo k pokristjanjenju zamurcov mnogo treba, mnogo časa, pomočkov in ljudi in pred vsim drugim obilne mere gnade; veliko bo treba v telesnim oziru pomagati, da

se bo zamurec naučil, si živeža in obleke pripravljati, v katerih zadevah je slabo oskerbljen.

Barjani so srednje velikosti, nekteri tudi veliki in teršati. Dobro so vkoženi. Bolj nečimurni si vpletajo dokaj peres v lase. Marsikteri se z neko rudečo barvo, ki je sad todniga lepiga, košatiga drevesa, život od podplatov do temena vse rudeče pomalajo. Barjan je vesel in dobre volje. Petje ljubi, ki ima v sebi nekako prijetno povdarkanje (rhythmus). Dans so neke ženske na našim polji plele. Z malo lopatico so plevel rovale. Zraven tega so neprenehama pele v nekim glasu, kar se je od delec prav prijetno slišalo. Barjan je zlasti derzin, obraz in obnašanje marsikterih ima nekaj gospodovavniga v sebi. Od te gospodovavnosti je naš misijon marsikaj skusil, in imel zavolj nje marsiktere davke. Mnogim se je poprej poljubilo misliti, da so beli zgolj iz njih milosti tukaj, in na terdo besedo: „to je naša zemlja!“ so svojo pravico zastavljali, ter so hotli neprenehama biserov imeti. Marsikteri so bili v resnici kakor levi, kar g. Mozgan priča in so tudi gosp. Provikar skusili. Zdaj pa se je ta reč zasuknila. Misijon tukaj ni iz ljudske, ampak iz Božje milosti, in Gospod svojih služabnikov ni zapustil. Marsiktere okolisine so misijon ljudstvu nekako priljubile, in so ga jeli spoznavati, kakor kaj zares dobriga. Prigodba s sardinskimi poročnikom Vaudé-tam je ljudem jasno pokazala razloček med misijonom in med kupčijstvom. Poprej Barjani niso vedili razločka in torej so imeli misijon v sumu. Tukaj se je pa pokazalo, da misijon zamurcam dobro hoče. Marsikteri tistih, ki so bili o tem naključji ranjeni in s skerblijvostjo g. Provikarja in ranjeiga g. Igu. Kohl-a ozdravljeni, so prišli hvaležni pred g. Provikarja, rekoč: „Jest sim eden ranjenih“. Tudi g. Daninger marsikterikrat rane izpira in zavezuje. Male zanemarjene lise se zverzejo v rane, ki do kosti sežejo. Pomoči išejo pri misijonu.

Lani je bila precej pičla letina. Ljudstvo je pomanjkanje terpelo. Misijon pa se je mnogoterno krušniga očeta skazoval. Redovno je dobivalo kakih 20 otrok opoldne in zvečer svojo hrano, drugi so tudi dobivali kakšen kosce kizre (kruha iz dure). Druge je doletel kak zasluzek in plačilo s steklenkami (steklenimi biseri), s čimur so si zamogli kaj kupiti. Misijonstvo v Hartumu je poslalo nalaš ladijo, s samim žitom obloženo, v Gondokoro, in ta zaloga je večidel pošla. Pač moramo prositi vsakdanjiga kruha in zgodnje obilne žetve, sicer pridemo tudi sami v narveči zadergo, zakaj iz Hartuma ne more nobena ladija sem gori, dokler ne vleče sever v začetku listopada. Med stradajočimi, kaj pa de, je bil velikrat tudi poprej imenitni gondokorski poglavar Medi, in to mu je terdo glavo nekoliko omečilo. Lacin je prihajal

poglavar v misijonišnico po kak kosce kizre in je bi vesel kakih steklenk, de je zamogel kaj svojim lačnim ženskim kupiti. Šega, to dobiti je bila, se ve de, malo rogoviliti, ali levje zobe in krepeljne mu je to vender le izderlo. Ljudstvo zares silo terpi. Beseda: „nan magor“ (lačin sim) se velikrat sliši. Ako po dvorišu hodim, kamor se pogosto na kupe černih v družino zbira, in jih pozdravim, slišim po nasprotnim pozdravu pogosto reči: „nan magor“, in v spričevanje, de je res, ni prazni trebuh kažejo. Mnogotera mati pride v misijonišnico s svojim dojkam v naročji in kliče: „baba, baba, nan magor farik, njerukuk magor“ (oče, oče, lačna sim hudo, otrok je lačin). To priložnost v to obrnem, de ljudi opomnim, naj Boga prosijo; ker On nam daje kruha, On blagoslovlja zemljo, de sad obrodí. Džona (je že prav), sploh odgovoré. Opomnim jih, ako tudi sejejo, če pa Bog noče, de ne bodo nič pridelali; ako pa hoče, de bomo žita dosti imeli; džona. Lejte, otroci pridejo sem in se učé Boga poznati in ga moliti, zakaj Bog je dober. Džona (je že prav). Marsikteri poglavarji so misijonu prav prijazno vdani. Gondokorci so tudi z nami prav prijudni. Od deleč večkrat kličejo, ko človek po prostim hodi: baba, baba, do doto (oče, oče, ali ti je dobro?) Marsikteri orač odjenja s svojim petjem, de prijazno pozdravi: baba, baba — do doto, nan korju (oče, oče, ali se dobro imaš? jest orjem). Nekteri, ki od dalje pridejo, hočejo visji primekdati in reko: Matat, do doto (poglavar, kako ti je?) Matat bain, nan kalifonit na Mun (ne poglavar, jest sim služabnik Božji). Džona baba (je že prav, oče) je odgovor. Pozdravlja Barjan roko podá. Nekteri nam roko kušnejo. Misijonski fantiči vselej, ko pridejo in ko odidejo, roko kušujejo. Res se Barjan prijazno obnaša, de bi si človek ne bil upal toliko pričakovati. Meni ni noben zamurec kaj žaliga storil; skazovali so se mi zaupljivi in prijazni. Komej si sam sebi verjamem, de živim v deželi divjakov. Tako sim ljudstvo dosihmal našel. Kaj pa de bo prislo, hrani Bog zapечатeno v modrosti svoje previdnosti. Res pa je, de je bilo ljudstvo poprej mnogoterno hudobno do misijona, pa poboljšalo se je mnogo mnogo v ti deželi. Nobeniga matat-a, mislim, se ni bati, ker misijon je zadobil že obilno veljavo in nagujenje.

Ktero zerkalo nar božje kaže?

Tezko najdes hiso, v kateri bi ne bilo zerkala. Po hisah premožnih velike in drago pozlačene ogledalo na steni visijo, pa tudi v revni bajtici manjših z rudčimi platnicami ne manjka. Od teh zerkal močno razločno je bilo, ktero je imel obeseno v svoji stanici neki Hipolit Galeatin. Kakošno pa je bilo to zerkalo? Vse hvale vredno, ker je tako cisto kazalo, de je bilo veselje v njem se ogledovati. Prav pametno torej stori, kdor tako zerkalo kupi, ga na steno svoje stanice obesi in se večkrat v njem ogleda, de vsako narozico nad seboj hitro zapazi in se je očisti. To zerkalo pa se imenuje bolj po starim „Ecce homo“, po novim pa „podoba terpečiga Jezusa“ s škerlatastim plajsem in s ternjevo krono. To zerkalo nar bolj čisto kaže.

Res de v začetku nekaterimu ne dopade; če se pa večkrat va-nj pogleda, svojo skrivnostno lepoto pokaže. To nam spricuje naslednja prigodba.

Hipolit Galeatin, pobožen duhoven na Laškim v slovečim mestu Florencu, si je dal narediti prav lepo podobo terpečiga Jezusa (to je: Ecce homo), de si jo obesi na steno svoje stanice zraven okna.

Pogostama se pred njo vstopi in v eno méro vanjo gleda. Ravno v nasprotni hiši je stanovala go-

spodičina, kteri ni bilo družiga mar, kakor posvetni bliš. Ko ona vidi iz nasprotniga okna omenjeniga duhovna večkrat v nji neznano tablo na steni gledati, meni, de se on v kakšnim lepim zerkalu ogleduje. Mika jo zvediti, kakošno je le to zerkalo. Ko torej nekiga dne sreča imenovaniga duhovna, ga prijazno pozdravi in poprosi, de bi ji pokazal lepo zerkalo, v katerim se vseskozi ogleduje.

Duhoven jo povabi na svoj dom, in ji podá v roko tablo, ktero je toliko želela viditi. Ali kako osterni, ko zagleda namesti zerkala podobo „Ecce homo“ na tabli! Pobožni duhoven spozna, de to je perložin čas, posvetno gospodičino iz dušniga spanja buditi. Torej ji začne prav ginljivo na serce govoriti: „Glejte, gospodičina! to je taisto zerkalo, v katerim me vidite vseskozi se ogledovati. Pogledajte se še vi dobro vanj. Koliko, kaj ne, je Jezus zavoljo zveličanja vase neumerjoče duše terpel? Ali ga ne vidite neusmiljeno raztepeniga, kako ga ternjeva krona v glavo bode? Si prizadevate pač vi toliko za zveličanje svoje duše, kakor si je Jezus za-njo prizadjal? Vam dopade to zerkalo? Ste vidili kdej v kakošnim drugim zerkalu tako natanko svoje madeže? Ali si ga ne bote tudi vi kupili taciga zerkala, de se večkrat va-nj pogledate?”

Gospodičini so se oči odperle, vidila je gerde proge svoje duše v precudnim zerkalu, in hitela je omiti svojo dušo v zakramentu sv. pokore s solzami prave resnične pokore. — Ljubi kersanski bravec Danice! postni čas se nam približuje, ali bi ne bilo tudi za-te dobro, se pred podobo terpečiga Jezusa vstopiti, se nekoliko pogledati v tem zerkalu, de bi vidil, koliko madežev pregreh tvojo dušo čerpi? Poskusi, ne bo ti v škodo, temuč v velik saj dušen dobiček.

Davorin.

Ogled po Slovenskim.

V Mariboru, kakor „Gratzer Ztg.“ piše, so ravno božični dan pričeli družbo kersanskih rokodelcev. Po večernicah so šli družniki, v družbo vpisani (njih že 70) za mestno glasbo, spremljeni po mojstrih, družnih sprednikih i. d. v bližnjo družno sobo. Tukaj jim je šolski svetovavec Jariš razložil poglavitni namen te družbe, namreč: vero in čednost, pridnost in poštenost, veselost in pošteno dobro voljo buditi, ohraniti in oživljati. Tudi je kazal na srečni uspeh teh društev, ktere že veliko nad 60.000 družnikov ali tovaršev štejejo, odkar jih je bil stolni vikari Kolping leta 1850 v Kolinu začel. Prečastiti g. Martin Knaplež je sprednik tega društva.

Iz Goriškiga * — Vse k večji časti Božji in slavi Marije Device neomadežaniga spočetja. — Ker g. dopisnik od svete Lucije na Mostu v 1. listu „Danice“ t. l. k pristopu v društvo Marije Device za pomoč misijonarjem v srednji Afriki podbuja, in v ta namen lep zgled predstavlja, ki ga prebivavci ondodne duhovnije v tej zadevi dajo, naj ljuba „Danica“ še drugi enak zgled iz te okolice pové. Tudi pri sv. Duhu na Libušini je omenjeno društvo že od leta 1852 vpeljano in šteje do 120 udov, ki po 1 gold. na leto plačujejo. To je za sedanji čas in za duhovnijo, ki šteje le nekaj čez 1500 duč, zares obilni znesek. Ondotni dušni pastir se ni nadjal, de bo s svojim prostim priporočanjem med svojimi ovčicami toliko voljnih podpornikov blagimu početju obudil; pa kako se je zavzel, ko se je precej prvo nedeljo po oznanjenim povabilu v to društvo že čez 70 oseb oglasilo, ki so vsaka svoj goldinar položile. Lahko se je spomnil, kar je blagoserčni Olivieri rekel: „To je delo Marije Device neomadežaniga spočetja“. Pa ravno tako se je čuditi, de se to obilno število družnikov v štirih letih sem skorej še nič ni zmanjšalo,

depravno dušni pastir pri vsakoletnem oznanilu — zavoljo nemilih okoliščin časa — še pristavlja: „de se taki darovi le od bolj premožnih pričakujejo“. Pač, veselje je za dušne pastirje, ki pobožne, za Božjo čast in za zveličanje bližnjiga vnete ovčice imajo! — Pa v libušinski duhovni je tudi še druga pobožna naprava, ki je za dušne pastirje še večji veselje, in za verne te duhovnije veliko večji dušni blagor, kakor omenjeno Mariino društvo. Res, kaj bi meni pomagalo, naj bi sto zamurcov iz sužnosti rešil, ko bi pa sam le zamurec — v sužnosti tičal? Kar se nam torej pri tej priložnosti še posebno omenjenja in priporočjenja vredno zdi, je v Libušini že v leta 1850 vpeljano društvo mladenčev in devic za pobožno življenje, ki se vodi po postavah, kakor so bile v „Danici“ leta 1853 naznačene, in ki se od leta do leta lepši razcveta. Reči si upamo, de brez naprave tega društva bi tudi gori omenjeno Mariino društvo tukej gotovo ne bilo toliko prijatlov našlo. Ker zdaj že skušnja korist in dobroto te naprave za blagor mladine na kmetih priporoča — katero je prej morde marsikdo zaničeval, ki se je, kdo ve, kako modriga mislil — smemo že bolj ponosno od nje govoriti. Naj le pridiga dušni pastir, naj svari in podučuje mladino s prižnice in v spovednici kolikor skerbno, toliko vendar ne bo pomagalo jo pohujšanja in zapelevanja obvarovati, kakor naprava takiga društva; — zraven je ono tudi za priletne in stare neka tiha, pa resna pridiga, ki jih prigajanja, napačnosti svoje mladosti spoznavati in obžalovati, kar dostikrat večletne, glasne pridige gorečih dušnih pastirjev ne premorejo. Torej: „Vse skusite, in kar je dobro, ohranite“.

* 14. in 15. svečana bo v Gorici perva konkurzna poskušnja po naredbi tridentinskiga sv. zbora. Štiri fare so namreč na enkrat izpraznjene, in prosivci morajo 14. k pisemni, 15. pa k besedni skušnji priti. Po poprejšnjih naredbah poterjeni prošnjiki, so sicer pisemne poskušnje za sadaj oprosteni, morajo pa 15tiga pred konkurznim odboram cerkveniga govora vvod, prvi del in sklep izustiti.

Razgled po keršanskim svetu.

Z Dunaja. Dobrotniki so jezuitam v Kalksburgu nekdanje Godfroy-sko posestvo kupili, katero jim je bilo 16. t. m. zročeno. Prihodnjo jesen bodo očetje jezuiti ondi začeli odrejše za mladenče sleherniga stanu. To bo gotovo velika dobrota, ker od jezuitarjev odrejeni mladenči, pravi „Volk-freund“, so se ob časih nar hujših poskušenj zvesti do cerkve in države obnašali.

* „Tirol. Bl.“ imenujejo možje: Buol-a, Bach-a, Thun-a, Kùbek-a in Salvotti-ta, kateri so junaskiga cesarja pri izdelavi pogodbe s sv. Očetam zlasti podpérali; možje namreč, ki dobro vedo, kaj hoče reči: „Vsakim u svojo“.

Insbuk. Tudi v tem mestu je imela rokodelska tovaršija svoje jaslice in božično drevo s prijazno slovesnostjo, k kateri se je bilo veliko ljudstva zbralo.

V Budějevicah se je noviga leta dan katoliško rokodelsko tovarštvo pričelo. Nad 90 družnih tovaršev so škof sami pri veliki s. maši obhajali. Nar imenitniši uradniki, učenci itd. so jih spremili v družno stanovanje ter lepo govorili od razširjanja in koristi teh družb.

Rim. Sv. Oče se s posebnim veseljem pečajo za vse, kar keršanske izhodnje kraje tiče. Veliko dopadajenje imajo nad visoko mislijo, de bi se greška cerkev z latinsko zopet zedinila.

* Na stroške njih Svetosti papeža Pija IX. v propagandi natisnjeno delo „L'eglise orientale“ (jutrodeželska cerkev) se zmiram bolj razširja. Spisavec Pizipios si misli zedinjenje greške cerkve z latinsko že od florenškiga cerkveniga zbora sem (1439), kakor pactum conventum, kakor dognana pogodba, ktera se lo še izpeljati mora. Po njegovim popisovanji le samo lastne osebne koristi greško

duhovstvo še zadržujejo, de se z rimsko cerkvijo ne zedinijo. Pizipios je svoje bukve vsem vladarjem Evrope poslal, tudi rusovskemu cesarju. Prav prijazno pismo je dobil od francoskiga cesarja, kateri vso mogočo duhovno (moralno) pomoč obeta.

* Tudi v Rimu so pritožbe zavoljo oskranovanja nedelje. Kardinal Patrizzi toži v razglasu od 3. t. m. zastran tega zmiram večiga pohujšanja. Prepoveduje se torej ojestro, de ne smejo ne ljudje ne živina o praznikih robe prepeljevati in vsako prodajanje taciuh jestvil ali jedilnih reči, ki se okrog nosijo ali vozijo, je prepovedano. — Krajači ali žnidarji in mojskre pod kaznijo urniga zapertja ne smejo o praznikih izdelanih reči domu nositi.

* Z živo radovednostjo pazijo v Rimu, kaj se po Nemčiji in zlasti v Avstriji zastran „pogodbe“ (konkordata) govori. Nasprotnikom se posmehujejo. — Za gotovo se govori, de je veliki vojvoda toškanski svojim ministram razodel, de hoče z Rimam pogodbo narediti — po tistih pravih, kakor Avstrija.

* Eden nar veljavnih kardinalov je unčan vprico francoskiga prelata povzdigoval visoke čednosti avstrijske cesarske hiše, in nezmerno dobrotnost konkordata za cerkev in državo. Francoz triplje in vpraša kardinala: „če ne ve od francoskiga celo nič lepiga povedati?“ „Kaj pa de“, odgovori ročni kardinal, „francoz je bil odrednik avstrijskiga cesarja“. —

V Rimu je 54 duhovnij ali far, 36 škofov, 1226 duhovnov petrinarjev, 2213 mnihov, 1919 nun, vse čez 177,784 prebivavcov.

Dublinski vikši škof govore v posebnim pastirskim listu zlasti od sadu, kteriga razglašenje verske resnice neomadežaniga spočetja obroduje. Prošnji neomadežane Device pripisujejo poniževanje razkolniške Rusije, v kateri de so se poslednje dni časi protestanške angleške Elizabete in Cromwell-a obnovljevali. Drugi sad, pravijo de je avstrijska pogodba s sv. Očetam. V ravno tem listu tožijo vikši pastir čez nesramne časnike, ki se v pogubo neštevilnih keršanskih duš kakor peklenska reka po zemlji razlivajo.

Francosko. V Nantes-u, Angers-u, Lion-u in Bordo-u (Bordeaux) so rokodelci napravili družbe za nedeljsko posvečevanje.

Turško. Nekaj zoper terpinčenje žival. „Wiener Kirchenztg.“ piše, de je neki turk v Kairi dve bolnišnici za pse in mačke napravil. Le keršanstvo pozná pravo človekoljubje, nejeverstvo pa pso- in mačkoljubje človekoljubju vstric postavlja.

Angleško. Anglija obrača in nateza vse svoje moči le na eno samo reč, namreč na mikavnost in pridobitev časniga življenja, pravi „Salzb. Kirchenbl.“ In od tod de v tem, ko se to časno življenje v nezmerni obilnosti in polnosti vživa, se pa nar strašnejši brezna v duhovnim življenji odpérajo in vera se zmiram bolj odriiva. Torej umira Britanec iz pristudenja v naročji nar obilniši radosti, torej prehodi Evropo, prebrodari vse morja, de bi bolečo praznoto nadopolnil, ktera v njegovim sercu vlada, odkar je vera iz njega pobegnula. Od tod žalostne cerkvene okolišine in prazne cerkve anglikanske vere. Francosk protestanšk mesečen list pravi zastran tega: „Ptuic, ki London prvičkrat obiše, gotovo sterim pred množico ondodnih cerkev, ktere pa prazne stojé. Zvonovi dobro zvoné in cerkve so odperte, množica pa jo je drugam potegnula“. Lahko je zapopasti, de, ker ni resnice, tudi ni stanovitniga in tečniga živeža za dušo, ampak duh tudi dobromislečih se mora z nekakim studam zmiram bolj napolnovati, kateri stud ga preč vleče od krivoverske cerkve, ki ga je od njegove prave matere ločila.

Iz Egipta se sliši, de misli namestni kralj redno parobrodno vožnjo v zgornjim Egiptu napraviti. To bi bilo tudi misijonu v velik prid; dolgočasna pot od Kaire do

Asuana, ki terpi več tednov, bi se v malo dneh opravila. — Pisma iz Asuana naznanjajo, da so bili tirolski misijonarji 29. listopada v to mesto prišli. 9. listopada so bili Kairo zapustili in so tedaj v 20 dneh to pot opravili. Le g. Staller je mogel v Kairi bolan ostati; merzlica ga je bila na posteljo položila. Zdaj de se mu sicer boljša, ali zdravnik Dr. Rejer mu je zapisal poslednji žalostni recept, da se mora v Evropo vrniti, ako noče v Hartumu ali sploh delj v Afriki kar naglo umreti ali saj misijonu le samo v nadlego biti.

Iz Amerike. Goreci oznanovavec sv. vere, g. Veninger iz jezuitarskiga reda, piše v svojih misijonskih naznanilih do monakovske družbe sv. Ludovika od vsepeha svojiga misijona. Po pridigi, ktero je na svojim misijonskim popotovanj imel v St. Louisu, pride k njemu v zakristijo oseba, se pred njega vstopi in reče: „Oh, jez sim bila terda protestantovka. Jez sim bila terdo dervo; noben mahljej me ni mogel premagati. Z zacetka sim sem hodila le iz radovednosti; ne ena ne druga pridiga me ni sprebernila, nalaš sim se miosti zoperstavila in katolicane studila. — Rekli ste pa nekiga dne na leci: Ako je v ti natlačeni cerkvi protestant, kteri je v stanu dokazati, de bi bili katolicani nekdej protestanti, in de so le-ti bili prvi kristjani, in de ni nasproti resnica, de so vsi prvi protestanti skoz in skoz poprej katolicani bili, in de je katoliška cerkev prva, ako kdo to dokaže, hočem tudi jest protestant biti: zakaj prva cerkev ostane vselej prava, dokler ostane Kristus, kteri je rekel: peklenške vrata je ne bodo premagale. Tedaj, — je rekla, so mi kakor lušine z oči padle, in sim jasniji in očitniji spoznala, de le ta cerkev je prava, ktera je prva, in ktero so aposteljni sami občeno ali katoliško imenovali.“

Ko je v Heighland-i v deržavi Illinois-u misijonaril, je nastalo zlo slabo deževno vreme, kar mu je zavoljo tam živceih Švajcarjev, ki že tako niso bili pregoreči, mnogo škerti delala. Opominja jih pa, de taj pridno k pridigam hodijo in pristavi: „Kristjani! kcor se noče za nebesa zmočiti. — naj pa čisto suh v pekel gre.“ Nato se dobri Švajcarji malo ostermevši spogledujejo in nasmejajo. Ta epomba je imela dober nasledek; na kupe so se gnetli k pridigam, desiravno so bile zlo slabe pota. — Po moji pridigi pride dvanajsetletna deklica domu k svojim protestantskim staršem, rekoč: „Ako se hočete zveličati, morate biti katolicani; to bi bili čisto in jasno spoznali, ako bi bili današnje pridigo v katoliški cerkvi slišali. Jest bom že katoličanka.“ Na to oče merzlo reče: „Bodi, pa tudi glej, kdo ti bo dajal jesti, in kdo bo za-te skerbel.“ Deklica pa odgovori s terdno zanesljivostjo: „Gospod Bog bo za-me poskerbel.“ V tem trenutku stopi v stanico katoliška gospa, in je slišala, kaj se obravnava. „Prav je“, reče, „jest bom skerbela za otroka.“ Manjši devetletna sestra, to slišati, tudi zakliče: „Tudi jest hočem biti katoličanka.“ S privoljenjem staršev, je vzela ta gospa obe deklici k sebi, — stareji je pristopila od tega časa že k sv. obhajilu, in upati je, de beda tudi starši lepo pot za otrokama nasledovali. — Druga oseba, ki je bila v nevarnosti, se dati sestri od katoliške vere odverniti, je tudi po neki pridigi k njemu prišla, rekoč, kar so mu že mnogi pred njo rekli: „Dobro je, de ste vender prišli; samo malo pozneje, in jez bi bila vero in cerkev zapustila.“ — Srečen, kogar delo Bog tako blagoslovi! (Hlas.)

Zvezdica za solo.

Ostrigonsko vikši škofijstvo je ukazalo, da naj ima vsaka škola, tudi učilnice v podružnicah, svoj posebni šolski zapisnik, kteri se mora pri cerkvenim ogledovanj skazati. — Kaj de se mora vse v tu zapisnik pisati,

ne povedó „Slov. Nov.“, gotovo pa je, de bi k vsepehu šolskimu mnogo mnogo pripomogel zapisnik, v kteriga bi se vse imenitniši dogodbe dotične učilnice zapisovale, in se sem ter tje tudi učencam iz teh bukev povedalo kaj, kar se je že pred več časom dogodilo. Morebiti bi posebno teknil še posebin zapisnik, kteri bi samo obnašnje, pridnost, djanje in nehanje učencov obsegal. Neka čini, komu drago.

Grobni napis.

Na vsaki grob.

Grešnik vender se predrami.
Pusti svet nečimerni,
kmalo boš tud' ti med nami,
To moj grob naj te uči.

Mil darovi.

Za afrikanski mision.

Iz Trebelniga 9 gold. 40 kraje. — Dobrotnik 1 križak — 2 gold. 12 kraje. sr. —

Predpusna zasukana.

Zdaj ure so zlate.

Device, za vas,

Ko pamet imate:

Molitve je čas!

Norecvi pust kaže

Dolg jezik iz ust.

Oj! prakta ne laže.

Goljivi je predpust!

Snubačev stevilo,

V srečo deklet.

Ne bo ne obilo,

Mi znate verjet!

Če kasa je draga,

Za zakon ni vsak;

Je kratka tud' špaga,

Bolj ledik sromak!

Zna biti, de pilne

Duh modrih devic,

Dekleta navdihne,

Se varvati vie!

Nikar ne deržite

Na ta svet preveč;

Boga le ljubite,

On dal vam bo več!

Pri možu zelite

Res pridne rok;

Al se bolj isite

Pobožno sereč!

Kar mož si pridela,

Zna kmalo zapit;

Kar zena je imela,

Se to vgonobit!

Tud' dota se zmota,

Ni tu in tam nič:

Uhoga sirota,

K' bo prazen mošnjic!

Lepota kmal zgine,

Se zgerbi obraz;

Na svetu vse mine,

Devistva ne kras!

Marsktera si ruje

Iz glave lasé,

Na skrivnim zdihuje,

In toči solzé:

Sim na se deržala

Le reva preveč;

Moza sim si zbrala,

Ko bil mi je vseč.

Snubača sim vzela,

Bogatiga res;

Al sim naletela

Nesnago si vmes!

Zastonj se zdaj jokam,

Mu vstreci želim;

Tepeva ze stokam,

De bolna ležim!

Od mraka do zora

Popija, igra;

„Bod' avša le nora!“

Po drugih zijá!

Skor prav bi bil storil

Herodez, tiran,

Ko bil bi ga umoril

Na pametve dan!

Oh, moje družice

So ledke se vse!

Ni huji pusice,

Ko srecajo me!

Dekleta, jemljite

Nad mano si zgled:

Previdne bodite

Od mladih ze let!

Device ostanite,

Prelepi je stan!

V devistvu ljubite

Boga noč in dan!

Bo dan pepelnice

Vesel se za vas;

K' ženicam solzice

Ze močjo obraz! Burja.

Premembe duhovšine.

V ljubljanski škofii: Selska lokalija je podeljena gosp. Blažu Artel-nu, jeseniškemu kaplanu, jeseniška kaplanija pa gosp. Janezu Erjave-u, radoliškemu kaplanu.